

vore Togtider overholdes slet. Da jeg for nylig kørte fra Hellerup til Lyngby, var Toget 6 Minutter forsinket fra Hellerup. Det er mig ganske ubegribeligt, at et Tog paa en Hverdag behøver at være 6 Minutter forsinket fra Hellerup. Samme Dag kørte jeg hjem over Charlottenlund, og det Tog var ogsaa forsinket. Jeg stod udenfor 2den Klasses Ventesal; den 2den Klasses Boggievogn var en af de allerforreste, og kun ved at løbe meget stærkt lykkedes det mig at komme ind, inden Toget gik. Det er ogsaa et lidt urimeligt Forhold. Den Slags Ting synes jeg, der er en Del af. Overhovedet er vort Jernbanevæsen jo ikke saa populært som andre „Væsener“. Det er muligt, at det ligger i den øverste Ledelse, det skal jeg ikke sige noget om, men jeg tror ogsaa, vi er noget for tilbøjelige til at kritisere forskellige Forhold ved vort Jernbanevæsen. Naar man har rejst en Del i Udlandet, synes man, der der er adskilligt, der ikke er synderligt bedre end vort eget.

Jeg vil dernæst rette et Par Ord til den højtærede Forsvarsminister. I sidste Rigsdagssamling blev der vedtaget en Lov om Opførelse af et nyt Sygehus for Marinen og Forbedring af Garnisonssygehuset, og jeg vil gerne spørge den højtærede Forsvarsminister, hvorledes det gaar med de militære Sygehuse, og hvad han paatænker at gøre i den Anledning. Med det samme jeg taler om Sygehus, vil jeg gøre en lille Henstilling til den højtærede Forsvarsminister, om han ikke kunde gøre lidt for at forbedre Lønningsforholdene for adskillige af det i de militære Sygehuse ansatte Personale. Nogle af Lønningerne er særdeles gode. Saaledes tror jeg ikke, der er Grund til at klage over Sygeplejerskernes Lønninger. Men det underordnede Personale, Maskinpersonalet, Karle og Piger og Sygehussergenter, er meget daarligt lønnet. Jeg tror, at adskillige af dette Personale blev glemt, den Gang den store Lønningslov for Hæren blev gennemført, saa den højtærede Forsvarsminister vilde sikkert gøre sig fortjent af dette Personale, hvis han kunde gennemføre en lille Lønningsforbedring for det. Det vilde kun dreje sig om et meget ringe Beløb.

Til Slutning vil jeg kun sige et Par Ord til det højtærede Ministerium. Som jeg begyndte med at sige, er Ministeriet fra alle Sider blevet hilst med stor Glæde, og jeg tror, man kan spaa det et langt Liv, hvis det vil undgaa visse Skær. I ethvert Parti findes der jo altid nogle, som raaber meget højt og forlanger baade

det ene og det andet, og det er jo saaledes, at et radikalt Parti maaske har dem, der raaber højest. Det har efter min Mening været en af Skavankerne ved det radikale Parti, at det undertiden har taget mest Hensyn til dem, der raabte højest, og det tror jeg ikke, det behøver. Jeg tror, at hvis den højtærede Regering vil gaa roligt fremad, ikke lade sig afficere af alt for mange Smaating og ikke tage alt for mange Hensyn til dem, der raaber allerhøjest, kan den have en lang og lykkelig Bane for sig, og det vil jeg ønske for den.

N. C. Jensen: Jeg vil allerførst rette en Forespørgsel til den meget ærede Justitsminister. En Del af Tingets Medlemmer erindrer selvfølgelig, at der i sidste Samling foretoges en Forespørgsel om Forholdene paa Jægerspris. Den førte til, at man lagde denne Sag over i Finansudvalgets Haand, særlig paa Initiativ af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Jeg har den Opfattelse, at Finansudvalget ikke har beskæftiget sig videre med Sagen, uagtet jeg tror, at der var en ikke saa ringe Erkendelse af, at der var adskillige Ting i Anstaltens Administration, som kunde og burde være anderledes. Der blev af den daværende Justitsminister under Forespørgselsens Behandling her i Tinget lovet, at der skulde blive omdelt til Rigsdagen en Beretning, som i en meget nær Fremtid vilde komme fra Stiftelsen paa Jægerspris. Da jeg gaar ud fra, at den samme Mand staar som Offentlighedens Revisor nu som den Gang, nemlig Departementschefen i Justitsministeriet, gaar jeg ogsaa ud fra, at der er en vis Kontinuation med Hensyn til det Løfte, som den daværende Justitsminister afgav, og jeg haaber derfor, at den nuværende Justitsminister vil drage Omsorg for, at Løftet bliver holdt i Hævd og Ære, og at den Forpligtelse, som Stiftelsen har til at afgive en Aarsberetning, bliver overholdt. Der er nemlig ikke afgivet nogen saadan siden 1899 trods alle de Løfter, man har givet derom. Der blev altsaa lovet den Gang, at nu skulde der komme en samlet Beretning med Regnskaber for de Aar, hvori der ingen Beretning er kommet, og at den skulde blive tilstillet Rigsdagen, og jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister at indfri sin Formands Løfte i saa Henseende, thi jeg tror, at naar denne Sag kommer til at ligge oplyst før Rigsdagens Medlemmer, vil man komme til at beskæftige sig noget mere med den og med